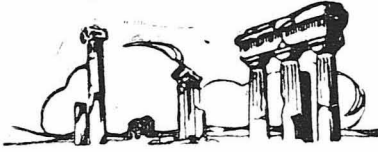

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ ΠΡΟΣΕΤΕΙΩΝ

Ο "ΞΕΡΟΤΑΓΑΡΟΣ,

Τ' ανέκδοτα του Μπαρμπα Σπύρου. Ο Άσμη Βέης στην έπαυλη Χαλκοκονδύλη. Όπου ο Μπαρμπα Σπύρος ένυπνιζείται... χανουμάκια! Η κανταές των νεαρών στο Παλιό Φάληρο. Η έκπληξις του Όθωμανού Διπλωμάτου. Η πρώτες Φαληριές βίλλες. Τά ενέματτα των πρώτων οικιστών. Τ' αρχαιο-λογικά εύρηματα. Τι έγραφε πρό 18ετίας ένας χρονογράφος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'

Συνεχίζουμε σήμερα τήν ενδιαφέροντα ανέκδοτα του Μπαρμπα Σπύρου Ξεροτάγαρου, τού άπολαυστικού ζεύγους μεγαλοκτηματία και τού πορτ του Παλιού Φαλήρου:

Τό καλοκαίρι τού 1896, ό έν Άθήναις πρώτος γραμματέυς τής Τουρκικής Πρεσβείας Άσμη Βέης έγκαταστάθηκε στο Παλιό Φάληρο, στο σπίτι Χαλκοκονδύλη. (Όπου άργότερα έγινε τό Ξυδασιολόγο «Μπαρ»).

Όστερ' από λίγες μέρες διαδόθηκε σέ όλο τό Παλιό Φάληρο ότι ό Τορκοζο Διπλωμάτης είχε μαζί του και δύο χανουμάκια έκτάκτου καλλώνη, που τά είχε φερει από τήν Κωνσταντινούπολη.

Η φήμη αυτή δέν μπόρεσε ν' αφήσει άαργήστη τήν ξεροτάγαρη καρδιά του Μπαρμπα Σπύρου, ό οποίος άρχισε νά τριγυρίζει τό σπίτι τού Τορκοζου... Επειδή όμως χρονιά χανουμά δέν παρουσιάζονται και τά φλογερά βράσματα τού Άθηνάϊου εφορτάρη άντικρίζαν μόνο παρόμοια κλειστά, ό Μπαρμπα Σπύρος άναγκάστηκε στή τέλος νά βάλει εις ένέργειαν τό «βαρύ πυροβολικό»: όστις έλεγε:

Είπατε στό προηγούμενο άρθρο ότι μπράστα στό Ξενοδοχείο τού Σπύρου Ξεροτάγαρου ήταν άραγμένες διαρκώς τρείς ραζες, για τό θαλάσσια γλέντια αυτόν και τής παρέας του.

Ο ξεροτάγαρης λοιπόν Φαληριώτης εσημασιολόγος τις βάρκες, έφερε βίβλια και παντοφίλια από τής Άθήνας και ή κανταές άρχισαν. Όλη τή νύχτα —και πολλές φορές όλη τήν ημέρα— ό Μπαρμπα Σπύρος πότε μέσα στις βάρκες του και πότε στο άπέναντι τού πατιού τού Χαλκοκονδύλη μαγαζι του, στο λεγόμενο «Γράλιο Πέργου», σπουδεδόμενος από πολυαριθμους φίλους, τραγουδούσε τά πάθη τής καρδιάς του και τό σεβντά που τού είχαν άναίρε στα στήθη ή... άόουατες χανουμάσες!...

Άλλ' ό χαρμός περνούσε και κανένα γιασημάκι δέν παρουσιάζονταν στα παρθένα τού Άσμη Βέη... Τέλος, ό Μπαρμπα Σπύρος έθιμοσε, άπεφάσισε νά περιφρονήσει τις σκληρόκαρδες Όθωμανίδες και νά τραπή σέ άλλους ενθουσιώτερουξ έρωτες. Αυτό και έκανε...

Τό άστέο όμως έγινε ότι διάφοροι χρονιά νεοί τού Άθηνών και τού Πειραιώς, πληροφορηθέντες ότι έπαρχει χαρμιά, γεμάτο από όφει τού Παραδείσου, στο Παλιό Φάληρο, άρχισαν ν' αττοι νά τριγυρίζουν έξω από τό σπίτι τού Τορκοζο διπλωμάτου μέ τήν έλπίδα ότι θα ήσαν εντυχεστοί από τό Μπαρμπα Σπύρο μέ τά κόκκινα μάτια... Τή νύχτα, στις φεγγαροβαθάρες, βάρκες μέ κηθαρωτόξ νεύοξ έρχόνταν από τόν Πειραιά, έδοξαιτούσαν μπροστά στό μωτιρωτόξ παραθαλάσσιο σπίτι τού Άσμη Βέη, και άμανεδες άνηχούσαν στην ήσυχή νύχτα. Τέλος, ό Τορκοζο διπλωμάτης (που ήμνε στο σπίτι μέ τό μαγέρι του και τόν ύπρητή του, χοριξ άπολύτως κανένα θηλυκό), μη μπορώντας νά κλείσει μάτι, ώρήσε ν' έμαθε τήν ατία τής άσθηματικής ατής άνησιχίας. Γελώντας μέ

ήλιον άπάνω στο σπίτι και αίρησε σόγκυομοξ. Μιά τρεμιούλα ξεχώθηκε στο χορμί του ν' ένα έιδος παραλόγως κρυψε τό παιδικό μυαλό του.

—Άνοιξε τά μεγάλα τόν μάτια βεβαιότητα και ψυθίρισε: —Πατέρα, σέ παρακαλώ, μίν τή χτυπάς τή μητέρα!...

—Εκείνη τή στιγμή πρόβαλε μέσ' αλ' τά σύννεφα ή σελήνη κι ένα κίμα άσμημένο φωτόξ χώθηκε άπάνω στα χορτάκια.

Ο Ίβάν χιτάζε τό φεγγάρι ποίκαίξ κνηρητό μέ τά σύννεφα και γέλασε ήλιθια.

—Χά, χά!... Πώς παίζουν και πως κνηρηθόνται!... Χά, χά!... Τι άστέο!...

Και χιτύησε τά παιδικά τόν χεριά του γεμάτοξ χαρά.

—Επειτα άνοιξε και πάλι τά μεγάλα παιδικά μάτια του και ψυθίρισε βεβαιότητα: —Πατέρα, μίν τή χτυπάς, σέ παρακαλώ, τή μητέρα, μίν τή χτυπάς!...

Τό άλλο πρωί, που ό έγγάτης βγήκανε στ' άμπέλια για νά τριγυρίσει, βόρχαν ένα παιδί τρελλό που πλανούταν άσκοπα στα χορτάκια.

Κι όταν τό φωτοδών καπιτί, άνοιξε τά μεγάλα παιδικά μάτια του και ψυθίρισε βεβαιότητα: —Πατέρα!... Μίν τή χτυπάς, σέ παρακαλώ, τή μητέρα... Μίν τή χτυπάς, πατερούλη!... IBAN ΚΟΡΟΛΕΓΚΟ

τήν καρδιά του, έπήγε στό μαγαζι τού Ξεροτάγαρου και έδήλωσε καθαρά σέ όλους ότι τή μόνος και άξεργάτοξ μέσα στο σπίτι.

—Πού τής είδατε τις χανουμά, υπέ: Στόν βίνο σας!... Μπουντολάδες!...

Κ' έργγε, ξεκαθαρμένο από τά γέλια ό εθθίμοξ Όθωμανόξ διπλωμάτης, τού όποιου τά χωρατά τών ήλιων καταστήσει τότε άγατητό στα Άθηνάϊα σαλιόνια, όπου έδραναζε...

Τήν εποχή τού άνωτέρου έπεισοδίου, τό Παλιό Φάληρο είχε άλλοξεί τελείως όλη. Κομψές βίλλες είχαν άντικαταστήσει τις καλοκάιγες καινιές τών γιδωσούλων, όρθοι χαράδριχαν, τό μεγάλο Ξενοδοχείο Ξεροτάγαρου είχε ήρθει και όλα έδειχναν ότι σέ λίγον καιρό ή όρνια παραλία, ή προνομιοχοξ από τή άπεί θα γινόταν μωτικό θερινό κέντρο σέ όλη τήν Άνατολή.

Από τις πρώτες και όμοιότερες επαύσεις που χιτύησαν στο Παλιό Φάληρο, άναγένησαν τις βίλλη: τών Φίξ, Λεστοζιτών, Γερουλιών, Σερδαρη, Γαλή, Αποστολοζιτών, Χατζημάζου, Θεοδοζιάδου, Λογοθετοζιτών, Σαχίγια, Τουγγάρη, Τοιγγέτι.

Κατά τό 1900, κατό, στο έσπιότιο «Κίματ» και σέ άλλα μέρη τού Παλιού Φαλήρου άνεκαίθησαν άρχαία οικοδομήματα ρωμαϊκών χρόνων, που σημαίνει ότι τά μέρη εκείνα κάτοικοίντο. Τό ίδιο άπέδειξη και μέ τούξ άνθρωπίνους σκελετούξ.

Πρό 18ετίας, Άθηνάϊοξ χρονογράφος έγραψε τά ακόλουθα σχετικά με τό χρονιά πρώτιστον:

«Παραμένον έν Παλιό Φάληρο και έχον ένοπτιόν μου έκτεινόμενον τόν Σαρονικόν μέ τά ενκρινώξ διαγραφόμενα νησιά του και τό Πελοποννησιακό όρη, σκεπτομαι τι θα μωσούσε νά γίνη ή όρνια αυτή άκτι τής Άττικής, ή πλήρηξ χειμυδιών, μέ τό γλυκύατον κλίμα τής και μέ τας άρωματώδες άποποιόας τού πελάγουξ, τό ό ποιον στέλλει τά κνυατα ν' άναπαυθών μέχρι τής κατοικίας μου. Η άκτι αυτή είνε ένα τμήμα τής Έδύμ, καπιόν ιδεώδες και άφθαστον κάλλοξ έννευρον δι' έκείνουξ, ό ποιοι περνούν τήν ζωήν των μέσα εις τας πόλεις, τας όποιαξ μωσιτόν: αί νούσι... Αυτή ή άκτι, αν διετιθέντο όλην έκ τών ακορπιθόντων άδικώξ και παραλόγωξ φιλανθρωπιών χορημάτων, θα μωσούσε νά μεταβλήθη εις μίαν Κνυανή Άκτιν, εις ένα Σάν Ρέμο, εις μίαν Ριέιέρα, όπου χιλιάδες νευραθηνικών, σπηθικών, πασχόντων από σοματικώξ εξανθήσεωξ, προερχόμενον εκ τής Κεντρικήξ Έυρώπηξ και ίδίωξ εκ τής Ρωσσίας, θα ήρχοντο νά έννευρον άναπαυθών. θαλπωρη, τόνωσι τού όργανισμού ύπό τας θωπιόας τού κλίματοξ, προφυλαγόμενον από τούξ ψυχρούξ άνέμοιουξ τού Βορρά περισσότερο παρ' ό,τι αί Κνυατα και ή Ριέιέρα...»

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Κάποιοξ Γερμανόξ ιστορικόξ ανακάλυψε τελενταία σ' ένα παλιό χειρόγραφο μιά συνταγή όδοντοπάστιας ρομινιέν από τόν λατόο Κλαύδιο πόδοξ χορηξ τής αυτοκρατορίας τής Ρώμηξ Μεσαλίνας.

Τήν άντιγράφουμε λοιπόν παρακατωί για όσοξ θα είχαν τήν περιέργεια νά τήν δοκιμάσουν:

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Rows include Κέραςτο έλάφο κολανθινό, Μαστίχη Κίου, Σαλμίαν.

Κατά τή βεβείωση μάλιστα τού συγγήρονον ιστορικού Σερβιθονίου Λόγγου, ή τρομική αμύοσιότερα ήταν κατενθουσιασμένη από τήν όδοντοπάστια αυτή.

Επίσης είνε γνωστόν ότι ή Νινών ντέ Λαγκλό έφρμιζετο πρό πάντων για τά όρνια, λεπτεπιλετα και λευκότα χέρια τής. Και όμως δέν πλενόταν παρά μέ χλιαρό νερό.

Επίσης ή Ιδία έλεγε ότι ή γυναικέξ δέν πρέπει νά χρησιμοποιούν τό σαπουνιό σπομώτερο από μιά φορά τήν ημέρα.

Ακόμη συμβούλευε τις γυναικέξ νά μεταχειρίζονται κάθε πρωί στο λήσιμο τού χλιαρό νερό, μέσα στο όποιο νά είχαν βάλει άποθαδύξ μιά χοφτια... πιτυρα.

